

На Лисій горі догоряє багаття нічне

Василь Стус

На Лисій горі догоряє багаття нічне,
І листя осіннє на Лисій горі догоряє,
а я вже забув, де та Лиса гора, і не знаю,
чи Лиса гора впізнала б мене.
Середина жовтня, пора надвечір'їв твоїх,
твоїх недовір і невір і осіннього вітру.
І вже половина життя забувається. Гріх
уже забувається. Горе і радість нехитра.
Середина жовтня — твоїх тонкогорлих розлук,
І я вже не знаю, не знаю, не знаю, не знаю,
чи я вже помер, чи живу, чи живцем помираю,
бо вже відбриніло, відквітло, відгасло, відграло навкруг.
Та досі ще пахнуть тужливі долоні тобі,
І губи гіркі аж солоні і досі ще пахнуть,
І Лиса гора проліта — схарапудженим птахом,
І глухо, як кров ув аортах, надсадно гудуть голуби.